

Arrest

nr. 113 126 van 30 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Russische staatsburger van Tsjetsjeense origine, bent afkomstig van Grozny.

U werd in 1998 lid van de Kaukasische confederatie waar u instond voor de begeleiding en veiligheid van Zelimkhan Jandarbiev, de voorzitter van de Partij. U bleef bij deze partij tot 2001.

In 2002-2003 werden uw twee oudste zonen in Vladikavkaz opgepakt omdat het Tsjetsjenen waren. U slaagde erin hen vrij te kopen voor 3000 dollar.

U stuurde uw oudste zoon met zijn vrouw en kinderen na dit incident naar Europa, België.

In 2003 deed u een aanvraag voor een schadevergoeding voor uw huis dat tijdens de oorlog was vernietigd. Op het moment dat u de aanvraag indiende, eiste men van u 50 % van het te verkrijgen bedrag. U moest dit bedrag betalen vooraleer men uw aanvraag zou behandelen. U gaf aan

dat u zoveel geld niet had en dat u dan niet uw huis zou kunnen renoveren. Gevolg was dat uw aanvraag van de lijst werd geschrapt. U ondernam niets om deze schrapping van de lijst aan te klagen daar het zinloos was.

In de herfst van 2007 kwamen gemaskerde mannen in camouflage uniform naar uw woning en vroegen om mee te gaan. U werd in de wagen geblinddoekt en weggebracht naar een onbekende plaats. Daar werd u drie dagen vastgehouden. Tijdens uw vasthouding werd u gewezen op uw aanvraag voor schadevergoeding en op uw lidmaatschap van de Kaukasische confederatie. Men eiste van u geld. Uw ontvoerders contacteerden uw familie met hun eis voor geld. Uw familie kocht u voor 2000 euro vrij en op de derde dag werd u in Grozny aan het Minutkaplein achtergelaten.

Eind december 2012 kwamen opnieuw gemaskerde mannen in camouflage uniformen naar uw woning en vroegen opnieuw om mee te komen. U werd in de wagen opnieuw geblinddoekt en weggebracht naar een onbekende plaats. Daar kwam opnieuw uw lidmaatschap van de Kaukasische partij en uw aanvraag voor schadevergoeding ter sprake. Men eiste opnieuw geld en opnieuw contacteerden ze uw familie voor het geld. Uw familie kocht u na anderhalve dag vrij voor 1500 euro.

U was van oordeel dat u niet steeds geld zou kunnen blijven betalen.

U was al op leeftijd en u besloot samen met uw vrouw Tsjetsjenië te ontvluchten en naar uw zoon in België te komen (H.J. OV 5.660.142).

Op 7 maart 2013 verlieten jullie Tsjetsjenië en reisden jullie met verschillende bussen via Krasnodar, Oekraïne, Polen, Duistland naar België.

Jullie kwamen in België toe op 13 maart 2013 waar jullie dezelfde dag asiel aanvroegen bij de Belgische autoriteiten.

Na uw aankomst in België vernam u van familie uit Tsjetsjenië dat de politie geïnteresseerd was in u omwille van uitspraken tijdens een bokswedstrijd waarbij u uw ongenoegen liet merken over de huidige president Ramzan Kadyrov. U had deze uitspraken in het openbaar gedaan, op het kruispunt in de buurt waar u 's avonds samen kwam met vrienden en burens, in oktober 2012.

Ter staving van jullie asielrelaas legden jullie volgende documenten voor: uw binnenlands Russisch paspoort, het binnenlands Russisch paspoort van uw vrouw, uw lidkaart van de Kaukasische confederatie, het ontvangstbewijs van de ingediende aanvraag voor compensatie voor uw vernielde huis en een Belgisch medisch attest van uw vrouw.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst verliet nadat in 2007 en in december 2012 werd opgepakt en vastgehouden omdat men geld van u eiste. Tijdens uw gevangenschappen werd u telkens gewezen op uw aanvraag voor schadevergoeding en uw lidmaatschap bij de Kaukasische confederatie. U vreest te zullen verdwijnen zoals zo veel anderen (CGVS K.Y. 16/04/2013 p.5, 8, 12, 13,19; 13/05/2013 p. 3, 4, 5, 6, 14, 17).

Er moet echter worden vastgesteld dat u uw asielrelaas immers op verschillende punten niet aannemelijk weet te maken.

Eerst en vooral moet vastgesteld worden dat er meerdere tegenstrijdigheden werden vastgesteld in uw onderlinge verklaringen en de verklaringen van uw echtgenote betreffende uw aanhoudingen.

U verklaarde tijdens uw gehoor op 16 april 2013 in 2007 drie dagen vastgehouden te zijn geweest. Vermoedelijk in de herfst.

U gaf aan dat de dag dat **3 à 4** gemaskerde mannen in camouflage uniformen u 's nachts kwamen halen dat **het regende** en dat u **een trui droeg wegens de koude** (CGVS K.Y. 16/04/2013 p.13; 13/05/2013 p. 4).

Tijdens uw gehoor op 13 mei 2013 verduidelijkte u dat u later had vernomen dat uw buurman **M.A. die dag ook werd meegenomen**(CGVS K.Y. 13/05/2013 p. 4). U verduidelijkte verder dat uw buurman M.A. drie broers had. A.A. sneuvelde in 1996, K.A. werd in 1999 vermoord, V.A. werd opgepakt en vermoord in 2003 en M.A. werd dezelfde dag als u in 2007 opgepakt en sindsdien was hij spoorloos (CGVS K.Y. 13/05/2013 p. 4).

Geconfronteerd met uw verklaringen in april 2013 waar u had uitgelegd dat V.A. en **M.A. op dezelfde dag in 2003-2004 werden gearresteerd en sinds dan spoorloos** zijn (CGVS K.Y. 16/04/2013 p. 9), stelde u dat u zich vergist had, en dat u bedoelde dat ze beide zijn meegenomen, maar niet op hetzelfde moment (CGVS K.Y. 13/05/2013 p. 15).

Deze uitleg overtuigt niet, aangezien u initieel duidelijk verklaarde dat M.A. samen met V.A. is opgepakt. Daar u aangaf dat het buurmannen waren en dat u zo bang was door hun verdwijning, is het redelijk te verwachten dat u over de arrestatie van deze buurmannen coherente verklaringen kan afleggen.

Uw echtgenote verklaarde over deze arrestatie in 2007 dat **8 of 9** gemaskerde mannen in camouflage uniformen u **rond 9 à 10 uur** kwamen halen. Die dag was het **warm** en het **regende niet**. Uw vrouw gaf aan dat ook **V.A.** die dag samen met u werd opgepakt (CGVS Z.K. 16/04/2013 p. 6).

Uw vrouw wijzigde haar verklaringen nadat ze werd geconfronteerd met uw verklaringen dat V.A. in 2003 of 2004 was opgepakt en sinds dan spoorloos was en stelde dat ze zich had vergist en dat het zijn broer **M.A.** was die toen samen met u werd meegenomen (CGVS Z.K. 16/04/2013 p. 6, 7).

Toen ze werd geconfronteerd met het verschil in tijdstip tussen uw en haar verklaringen merkte zij op dat ze alles door elkaar had gehaald en dat ze echt geheugenproblemen heeft (CGVS Z.K. 16/04/2013 p. 7).

Betreffende de geheugenproblemen van uw echtgenote moet opgemerkt worden dat zij om deze problemen aan te tonen een medisch attest van een huisarts voorlegt waarop vermeld staat dat zij op basis van een anamnese vaststelt dat uw vrouw aan korte en lange termijn geheugenproblemen lijdt. De vaststelling van de huisarts is met andere woorden enkel gebaseerd op een gerichte ondervraging en de verklaringen van uw vrouw, en niet op een klinisch onderzoek.

Dit is geen objectief en afdoend bewijs.

Daarentegen blijkt uit haar verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het gehoor van 16 april 2013 op het Commissariaat-generaal niet dat zij ernstige geheugenproblemen heeft.

Tot het moment dat zij geconfronteerd wordt met de tegenstrijdige verklaringen, kan zij oude en recentere feiten op een normale wijze herinneren en kan zij deze op een normale manier situeren.

Ze verklaarde met betrekking tot de aanhouding van u in december 2012 weliswaar dat ze zich niet goed herinnert wanneer in december dit was (CGVS,p.5), maar voor het overige antwoordt zij - nogmaals tot op het moment van confrontatie - voldoende concreet en kennelijk zonder twijfel.

Uw vrouw werd bovendien gevraagd of zij voor deze geheugenproblemen bij een specialist in behandeling was en zij verklaarde dit niet het geval was (CGVS Z.K. 13/05/2013 p.2).

Ook u werd met verschillen in jullie verklaringen en u legde uit dat uw vrouw iets mankeerde en dat ze van alles en nog wat kon vertellen.

Uw vrouw kon zich niets meer herinneren na haar beroerte (CGVS K.Y. 13/05/2013 p.14).

Deze beroerte, waarbij uw vrouw verschillende weken in het ziekenhuis heeft gelegen, kunnen jullie echter ook niet attesteren (CGVS Z.K. 16/4/2013,p.7).

Omwille van het ontbreken van objectieve en overtuigende attesten inzake de problemen van uw vrouw, en de tegenindicaties op basis van het geheel van haar verklaringen, zijn de vermeende geheugenproblemen geen verschoningsgrond voor de vastgestelde tegenstrijdigheden.

Ook betreffende uw arrestatie eind december 2012, bevatten uw onderlinge verklaringen en deze van uw vrouw opvallende verschillen.

U verklaarde dat op 23 of 24 december 2012 's nachts toen u en uw vrouw al sliepen **3 à 4** gemaskerde mannen op de deur klopten. U werd wakker en opende de deur. **Uw vrouw** werd ook wakker en **zag ook deze mannen** (CGVS K.Y. 16/04/2013 p. 16).

Tijdens uw gehoor in mei 2013 gaf u aan op 23-24 december 2012 **3 à 4** gemaskerde mannen op de deur klopte. **U was op dat moment in de woonkamer waar de tv aanstond waar u vermoedelijk naar had zitten kijken**. Uw vrouw sliep al. **U wist niet op uw vrouw wakker was geworden** omdat u haar toen niet meer had gezien (CGVS K.Y. 13/05/2013 p. 6, 7, 15).

U werd geconfronteerd met uw verklaringen van april 2013 en u ontkende deze verklaringen. U kon niet hebben gezegd dat u sliep (CGVS K.Y. 13/05/2013 p. 15).

Uw echtgenote beweerde dat op het moment dat u werd gearresteerd **jullie aan tafel zaten te praten en thee te drinken**. Het was al avond toen (CGVS Z.K. 16/04/2013 p. 8).

Zowel u als uw vrouw werden gewezen op deze verschillen en uw vrouw antwoordde dat ze niet wist wat u allemaal had gezegd en dat jullie door alle ellende misschien niet zo goed wijs zijn (CGVS Z.K. 16/04/2013 p. 8).

U gaf aan dat het niet zo was, dat u niet snapte waarom uw vrouw dit had verklaard en u verwees opnieuw naar haar medische problemen (CGVS K.Y. 13/05/2013 p.16).

Beide uitleggen zijn niet afdoende.

Het ontkennen van uw eigen verklaringen en de verklaringen van uw vrouw weerlegt de vastgestelde tegenstrijdigheden over deze arrestatie niet.

Gezien deze arrestatie de aanleiding was voor jullie vlucht uit Tsjetsjenië mag verwacht worden dat jullie verklaringen hierover eenduidig en coherent zijn.

De vastgestelde tegenstrijdigheden aangaande feiten die allen betrekking hebben op de kern van uw asielrelaas ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van jullie verklaringen. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie.

Wat betreft uw vrees te worden vervolgd omwille van uw politieke overtuiging en deze op regelmatige basis kenbaar te maken aan omstaanders, zoals u bijvoorbeeld recent uw afkeur uitte tegen een handvol mensen over president Kadyrov en het boksen op de Tsjetsjeense vlag bij een boskwedstrijd (CGVS K.Y. 16/04/2013,p. 7,8), dient opgemerkt dat u hier niet kan overtuigen.

Zo heeft u in het verleden nimmer problemen gekend omwille van deze meningen (zoals hoger gemotiveerd kan aan uw aanhoudingen, waarbij hiernaar ook verwezen zou zijn, geen geloof worden gehecht) , hoewel u dit al meermaals heeft gedaan (CGVS K.Y. 16/04/2013,p. 8).

Bovendien bent u geen publiek figuur en bent u niet politiek actief. Uw voormalig engagement voor de Kaukasische Confederatie en occasionele hulp bij het begin van het tweede conflict, is hierin ook ontoereikend (CGVS K.Y. 16/04/2013,p. 9-11).

Tot slot kan u niet overtuigen op basis van uw verklaringen over welke concrete aanwijzingen u heeft voor deze vrees.

U verklaart dat er geruchten gaan en dat de politie geïnteresseerd is in u.

Gevraagd om dit te concretiseren kan u enkel in vage bewoordingen verklaren "weet u wat er kan gebeuren, ik moest daarvoor vluchten. Het was onmogelijk om thuis te blijven", en "ik krijg telefoontjes en krijg te horen dat ik problemen zou krijgen moest ik nog thuis zijn" (CGVS K.Y. 16/04/2013,p.7).

Uw zoon H.J. (OV 5.660.142) is op 27 oktober 2005 erkend als vluchteling door het Commissariaat-generaal op basis van zijn persoonlijke vrees en de toenmalige politieke en militaire situatie.

Aangezien iedere asielaanvraag individueel geapprecieerd dient te worden, en jullie problemen en vrees bovendien los staan van jullie zoon, is er geen reden om voorgaande appreciatie inzake jullie vrees te wijzigen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten ter staving van jullie asielrelaas kunnen de hierboven gestelde conclusies niet wijzigen. Uw binnenlands Russisch paspoort, het binnenlands Russisch paspoort van uw vrouw, bevatten persoonsgegevens die niet worden betwist.

Uw lidkaart van de Kaukasische confederatie geeft weer dat u in 1998 lid was van deze politieke partij. Ook deze informatie wordt niet betwist.

Evenmin wordt het ontvangstbewijs van de ingediende aanvraag voor compensatie voor uw vernielde huis in vraag gesteld.

Het Belgisch medisch attest van uw vrouw werd reeds hierboven beargumenteerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 3 juli 2013 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Hij verwijst naar de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen en naar rechtspraak van de Raad van State.

Verzoeker poneert dat (zie het verzoekschrift, p. 3) *"De feiten zoals ze voorliggen zijn bepalend om iemand tot vluchteling te erkennen."*

Verzoeker laat gelden dat verschillende verklaringen elkaar kunnen aanvullen en dat het feit dat hij later (zie p. 3) *"een completer verhaal"* zou hebben gegeven niet betekent dat er een tegenstrijdigheid is met het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Hij voert aan dat de zogenaamde (zie p. 3) *"tegenstellingen en lacunes"* niet van aard zijn om een weigeringsbeslissing te gronden; er dient volgens hem te worden nagegaan of de ingeroepen elementen wel te wijten zijn aan hemzelf.

Verzoeker meent dat het totaal niet correct is dat wanneer de asielzoeker (zie p. 4) *"verwijst naar derden en ook hun naam geeft"*, de commissaris-generaal geen onderzoek doet naar deze personen en oordeelt *"net alsof de situatie van deze personen niet relevant zou zijn"*.

Hij meent dat het een constante is in de handelwijze in de beslissingen van de commissaris-generaal dat eerst verwezen wordt naar de toestand in Tsjetsjenië -die verbeterd zou zijn- en dat vervolgens gesteld wordt (zie p. 4) *"dat verzoeker er wel geen last van zal hebben"*.

Hij (zie p. 4) *"blijft bij zijn feitenrelaas dat ook overeenstemt met de werkelijkheid en kan niet anders dan dit verhaal te vertellen"*.

Volgens verzoeker kan hem niet ten kwade worden geduid dat hij zich in zijn land van herkomst niet langer in gevaar heeft gehouden om eerst nog bewijsstukken te verzamelen of meer informatie te bekomen ten behoeve van de Belgische autoriteiten.

Wat betreft verzoekers aanhouding in 2007, is er volgens hem (zie p. 4) *"sprake van een verwarring en dooreenhaspelen van verschillende gebeurtenissen"*. Hij stelt dat de aanhouding 's nachts gebeurde, door drie à vier gemaskerde mannen, dat het op dat ogenblik regende en hij een trui droeg wegens de koude. Hij verklaart tevens dat zijn buurman werd opgepakt in 2003-2004 en niet in 2007.

Verzoeker stelt dat de verklaringen van zijn echtgenote dienaangaande (zie p. 5) *"berusten op verkeerde veronderstellingen eerder dan op de werkelijkheid"*, gezien *"haar toestand van ernstige geheugenproblemen"*. Hij wijst erop dat zij zelf heeft toegegeven dat haar verklaringen niet juist waren en dat er eveneens een doktersattest voorligt (zie p. 5) *"waaruit blijkt dat zij ernstige geheugenproblemen heeft"*.

Aangaande verzoekers aanhouding in 2012, legt hij uit dat zijn echtgenote door een beroerte is getroffen (zie p. 5) *"waardoor zij niet goed meer alles weet van deze aanhouding maar tevens ook tal van gaten in haar geheugen heeft betreffende vroegere gebeurtenissen"*, wat zij tracht te compenseren *"door tal van veronderstellingen"*.

Verzoeker stelt dat in de bestreden beslissing (zie p. 5) *"de klassieke argumentatie"* wordt aangehaald, waar wordt gesteld dat er weliswaar sprake is van verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies in het land van herkomst, doch anderzijds wordt besloten dat er geen bewijzen zijn dat dergelijke situatie zich heeft voorgedaan bij verzoeker.

Hij legt uit dat er in zijn land van herkomst zo weinig mogelijk vragen worden gesteld (zie p. 5) *"aangezien iedereen verdacht is/kan zijn"*.

Verzoeker klaagt aan dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met het feit dat hij (zie p. 5) *"ten zeerste getraumatiseerd is"* door hetgeen gebeurd is.

Verzoeker voert een schending aan van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november

1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Hij voert nogmaals de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Hij geeft een theoretische omschrijving van de motiveringsplicht en merkt op dat de bestreden beslissing niet adequaat is gemotiveerd.

Hij wijst erop dat vervolging zowel door de overheid als door derden waartegen de overheid geen bescherming kan of wil bieden, kan leiden tot erkenning.

Verzoeker gaat vervolgens in op de situatie in Tsjetsjenië en wijst op de mensenrechtenschendingen, de illegale arrestaties, de aanhoudingen, folteringen, gefabriceerde beschuldigingen, gevechtshandelingen, ontvoeringen, evenals op de ernstige en precare situatie in zijn land van herkomst.

Verder meent verzoeker dat verschillende elementen zoals weergegeven in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, bevestigd of geïnterpreteerd werden in de rechtsspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen betreffende asielaanvragers uit Tsjetsjenië. Verzoeker verwijst naar een beslissing van de Vaste Beroepscommissie die stelt dat de bevolking het slachtoffer was van groepsvervolging, zijnde (zie p. 6) *“une persécution résultant d'une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d'un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci”* (sic).

Tevens voert verzoeker aan dat van hem niet verwacht kan worden dat hij alle elementen die hij aanvoert, bewijst.

De commissaris-generaal dient volgens hem elke asielaanvraag grondig te onderzoeken en kan niet overgaan tot de afwijzing ervan zonder absoluut zeker te zijn dat er zich in zijn land van herkomst daartegen geen beletsel is.

Verzoeker voert opnieuw een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging. Hij voert tevens een schending aan van het “fair-play”- beginsel.

Hij werpt op dat in de bestreden beslissing nergens wordt gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Volgens verzoeker werd door de commissaris-generaal geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Tsjetsjenië, (zie p. 8) *“die er geenszins op verbeterd is”*; hij verwijst dienaangaande (zie p. 8) *“naar recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”*.

Verzoeker voert een schending aan van artikel 3 juncto artikel 13 van EVRM, evenals opnieuw de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

Naar zijn mening is het niet noodzakelijk dat de persoon die bescherming vraagt, aantoonde dat hij persoonlijk wordt geïmponeerd opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele dreiging van het leven of de persoon. Hij verwijst naar een arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009, dat stelt dat het voor de toekenning van subsidiaire bescherming niet langer nodig is aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke dreiging, dat een algemeen risico en willekeurig geweld in het land van herkomst volstaan.

Verzoeker merkt op dat is aangetoond dat de situatie tot op heden in Tsjetsjenië er één is van willekeurig geweld met ontvoeringen, verdwijningen en folteringen, waardoor verzoeker (zie p. 9) *“louter al door zijn aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt”*.

De commissaris-generaal dient er zich volgens verzoeker van te vergewissen dat hij geen enkel risico loopt op een mensonterende behandeling ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker meent dan ook dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet én van artikel 3 EVRM juncto artikel 13 EVRM.

Uit de bestreden beslissing blijkt volgens verzoeker geenszins dat onderzoek werd verricht naar artikel 3 EVRM of naar zijn persoonlijke situatie.

Verzoeker vraagt het hoger beroep tegen de bestreden beslissing (zie p. 10) *“gegrond te verklaren”*.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker.

Zo stelt de Raad vast dat de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote aangaande zijn aanhouding in het jaar 2007 niet coherent zijn.

Tijdens zijn verhoor op 16 april 2013 (zie het verhoorverslag, p. 13) verklaarde verzoeker dat hij in 2007 drie dagen werd vastgehouden, vermoedelijk in de herfst; hij vertelde dat drie à vier gemaskerde mannen in camouflage uniformen hem 's nachts kwamen halen, dat het toen regende en dat hij een trui droeg wegens de koude.

Tijdens het verhoor op 13 mei 2013 (zie het verhoorverslag, p. 4) verklaarde verzoeker verder dat hij later had vernomen dat zijn buurman M.A. die dag ook werd meegenomen en sindsdien spoorloos was, dat diens broer A.A. in 1996 sneuvelde, dat diens broer K.A. in 1999 werd vermoord en dat diens broer V.A. in 2003 werd opgepakt en vermoord.

Tijdens het gehoor op 16 april 2013 (zie p. 9) had verzoeker echter verklaard dat V.A. en M.A. op dezelfde dag in 2003-2004 werden gearresteerd en sinds dan spoorloos zijn.

Verzoekers echtgenote verklaarde over deze arrestatie in 2007 dan weer dat acht of negen gemaskerde mannen in camouflage uniformen hem rond 9 à 10 uur kwamen halen, dat het die dag warm was en dat het niet regende.

Zij gaf nog aan dat V.A. die dag samen met hem werd opgepakt, maar wijzigde na confrontatie haar verklaringen en stelde dat zij zich had vergist en dat het zijn broer M.A. was die toen samen met verzoeker werd meegenomen (zie haar verhoorverslag van 16 april 2013, p. 6, 7).

Op de stelling in het in het verzoekschrift dat de aanhouding van verzoeker 's nachts gebeurde, door drie à vier gemaskerde mannen, dat het toen regende, dat hij een trui droeg wegens de koude en dat zijn buurman in 2003-2004 werd opgepakt, antwoordt de Raad dat een louter herhalen van één versie van de feiten, zonder elementen aan te voeren waarom die bepaalde versie de juiste is, niet dienstig is om de motivering te weerleggen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog aanvoert dat de verklaringen van zijn echtgenote dienaangaande *“berusten op verkeerde veronderstellingen eerder dan op de werkelijkheid”*, gezien *“haar toestand van ernstige geheugenproblemen”* en benadrukt dat zij zelf heeft toegegeven dat haar verklaringen niet juist waren en dat er eveneens een doktersattest voorligt *“waaruit blijkt dat zij ernstige geheugenproblemen heeft”*, stelt de Raad vast dat attest van 4 mei 2013 van dr. J. Blomme vermeldt dat het werd opgesteld op aangeven van verzoekers echtgenote, dat het mogelijks gebaseerd is op een éénmalig consult, dat het niet medisch onderbouwd is noch enigszins gestoeld op een klinisch

onderzoek. Verzoekers vrouw gaf bovendien te kennen dat zij voor deze geheugenproblemen niet bij een specialist in behandeling was (zie haar verhoorverslag van 13 mei 2013 p. 2).

Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat de *“toestand van ernstige geheugenproblemen”* van zijn vrouw haar ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen, zodat de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties staande blijven.

Ook betreffende verzoekers arrestatie eind december 2012, zijn de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote niet eensluidend.

Zo verklaarde verzoeker op 16 april 2013 dat op 23 of 24 december 2012 's nachts, toen hij en zijn vrouw al slapen, op de deur werd geklopt, dat hij wakker werd en de deur opende voor drie à vier gemaskerde mannen, dat ook zijn vrouw wakker werd en deze mannen zag (zie het verhoorverslag, p. 16).

Tijdens zijn verhoor op 13 mei 2013 gaf verzoeker echter aan dat op 23-24 december 2012 drie à vier gemaskerde mannen op de deur klopten, dat hij op dat moment in de woonkamer was waar hij tv keek, dat zijn vrouw al sliep en dat hij niet wist of zijn vrouw wakker was geworden omdat hij haar toen niet meer had gezien (zie het verhoorverslag, p. 6, 7, 15).

Verzoekers echtgenote beweerde evenwel dat ze, op het moment dat verzoeker werd gearresteerd, aan tafel zaten te praten en thee te drinken en dat het al avond was (zie haar verhoorverslag van 16 april 2013, p. 8).

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat zijn echtgenote door een beroerte is getroffen *“waardoor zij niet goed meer alles weet van deze aanhouding maar tevens ook tal van gaten in haar geheugen heeft betreffende vroegere gebeurtenissen”*, wat zij tracht te compenseren *“door tal van veronderstellingen”*.

Daargelaten de vaststelling dat deze beweringen omtrent verzoekers echtgenote geenszins afbreuk doen aan de incoherenties in verzoekers eigen onderlinge verklaringen, merkt de Raad op dat verzoeker geen bewijs bijbrengt van deze aandoening van zijn vrouw.

Er wordt dan ook niet aangenomen dat *“zij niet goed meer alles weet van deze aanhouding maar tevens ook tal van gaten in haar geheugen heeft betreffende vroegere gebeurtenissen”*.

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties gelijklopende verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Tevens is het zo dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

Van echtgenoten die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven, kan bovendien in alle redelijkheid worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden worden.

Het vergelijken van verklaringen, afgelegd door echtgenoten die zich beroepen op dezelfde feiten, is immers een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken.

voormelde tegenstrijdigheden over de vervolgingsfeiten ingeroepen door verzoeker ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Wat betreft verzoekers vrees te worden vervolgd omwille van zijn politieke overtuiging en omwille deze kenbaar te hebben gemaakt aan omstaanders (zie het verhoorverslag van 16 april 2013, p. 7, 8), merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker in het verleden blijkbaar nooit problemen heeft gekend omwille van deze meningen hoewel hij dit al meermaals zou hebben gedaan (zie het gehoorverslag, p. 8) en dat aan de beweerde aanhoudingen, gelet op bovenstaande vaststellingen, derhalve geen geloof kan worden gehecht.

Bovendien blijkt verzoeker geen publieke figuur, noch politiek actief te zijn. Verzoekers voormalig engagement voor de Kaukasische Confederatie en zijn occasionele hulp bij het begin van het tweede conflict, zijn daartoe ontoereikend (zie het gehoorverslag, p. 9-11).

Tot slot kon verzoeker niet aangeven welke concrete aanwijzingen hij heeft voor deze vrees.

Hij verklaarde dat er geruchten lopen en dat de politie geïnteresseerd is in hem, maar op de vraag om dit te concretiseren kon verzoeker enkel in vage bewoordingen verklaren *“weet u wat er kan gebeuren, ik moest daarvoor vluchten. Het was onmogelijk om thuis te blijven”* en *“ik krijg telefoontjes en krijg te horen dat ik problemen zou krijgen moest ik nog thuis zijn”* (zie het verhoorverslag, p. 7).

Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hij zou worden vervolgd omwille van zijn politieke overtuiging en deze regelmatig kenbaar te maken aan omstaanders.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met het feit dat hij *“ten zeerste getraumatiseerd is door hetgeen gebeurd is”*, wijst de Raad erop dat elke asielzoeker in zekere mate onder psychische druk staat maar dat de aangehaalde gebeurtenissen evenwel dermate ingrijpend en fundamenteel zijn dat verzoeker, ondanks de traumatische ervaring, bij machte moet zijn een coherent en correct verhaal te vertellen (RvS, nr. 150.619 van 25 oktober 2005).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift meermaals ingaat op de situatie in Tsjetsjenië en wijst op de mensenrechtenschendingen, de illegale arrestaties, de aanhoudingen, folteringen, gefabriceerde beschuldigingen, gevechtshandelingen en ontvoeringen in zijn land van herkomst benadrukt en tevens verwijst naar *“recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”* -die niet worden bijgevoegd-, wijst de Raad erop dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier gelet op bovenstaande vaststellingen, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van de *“Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië: Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië”* van 16 juli 2012 stelt de Raad immers vast dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, quon non in casu.

De ongestaafde beweringen van verzoeker dat de situatie tot op heden in Tsjetsjenië er één is van willekeurig geweld met ontvoeringen, verdwijningen en folteringen, waardoor verzoeker *“louter al door zijn aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt”* en zijn verwijzing naar *“recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”* -die niet worden bijgevoegd-, doen geen afbreuk aan bovenstaande informatie en tonen bijgevolg niet aan dat er in zijn land van herkomst een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 5 EVRM, wordt benadrukt dat de Raad over een gebonden bevoegdheid beschikt, namelijk de toekenning van de status van vluchteling in de zin van het Vluchtelingenverdrag en de toekenning van de subsidiaire bescherming.

De Raad doet geen uitspraak over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolgning en overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geeft het EVRM geen recht op asiel.

Het valt dus niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich hierover uit te spreken.

Waar verzoeker een schending van artikel 3 juncto artikel 13 EVRM opwerpt, wijst de Raad er vooreerst op dat artikel 13 EVRM voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden in het EVRM vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van een ambtelijke functie.

Los van de vraag of er enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoekers, dient te worden vastgesteld dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissingen voor te leggen aan de Raad en hun middelen aan te voeren, zodat artikel 13 EVRM gerespecteerd werd.

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE